

bøn for en Mand, der lar sine Børn rende rundt uden Herrens Daab ligesom Negerunger og Hottentotter. Jeg vil rent ud sige, Hr. Pastor, at det skuffer mig meget.“

„Han er min Bror,“ sagde Præsten stille.

„Hvad siger De? Deres ... Nej, hør nu! ... Det er ikke muligt! ... Maa jeg spørge, hedder De Gaardbo?“

„Ja.“

„Det var som Pokker! Deres Bror! ... Det gør mig virkelig ondt for Dem, Hr. Pastor! Men nu forstaar jeg naturligvis bedre Deres Standpunkt. Det er jo ikke mere end rimeligt, at De gerne vil holde Haanden over en nær Slægtning, om han ogsaa er vanartet. Men det forandrer jo ellers ikke noget paa Sagen.“

Præsten rejste sig nu for at gaa.

I det samme faldt det Hr. Søholm ind, at Situationen lod sig udnytte til en profitabel Handel. Dersom han gjorde Pastor Gaardbo den Tjeneste at frafalde Sagsanlægget mod hans Broder, kunde han spare det Gratiale, han mente at være bleven Kirken skyldig. Mellemregningen var udlignet. Der var ingen, der længer havde noget Krav paa ham i Dagens Anledning.

„Jeg er ikke hævnerrig. Og naar De mener, at det er min Kristenpligt at lade Sagen mod Distriktslægen falde, saa gør jeg det naturligvis. Guds Bud staar over alt. Det er en klar Ting! Og nu skal De have Tak, Hr. Pastor! Jeg gemmer Deres Ord i mit Hjerte. Vær vis paa det! Naar jeg kommer hertil næste Gang, haaber jeg at have den Fornøjelse at se Dem til en af mine Middage.“

Nede i Stuerne havde Tanten og den endnu uforlovede